ANUL II. Nr. 18. Cenzurat, Divizia VI-a.

2 LEI EXEMPLARUL

FOCŞANI 1 APRILIE 1926.

LANCEA

Prin acest semn vom învinge

L A
N C

Deviza noastră:
HRISTOS
REGELE
NAŢIUNEA

ORGANUL Ligei Apărărei Naţionale Creştine Regionala „Unirea"

ABONAMENTE:
Pentru orăşeni . . . . . pe an 150 Lei
Pentru săteni . . . . . pe an 100 Lei

Jidovii lasă în urma lor un gol înspăimântător, cum ar face trecerea unui stol de lăcuste, sau o molimă de ciumă.
DIDEROT

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
STRADA KOGĂLNICEANU, 16

Un cuvânt la Învierea Domnului

Suntem în săptămâna mare. Suntem în săptămâna patimilor celui ce prin cuvântul şi fapta Lui a propovăduit în omenire cuvântul adevărului, cuvântul dragostei şi iubirei nemărginite. El geniul binelui, El iubitorul de oameni a suferit pentru oameni şi dela oameni pentru ca să plinească voia Celui ce l-a trimis.

Cernită este creştinătatea toată. Bisericuţele — sfinte locaşuri ale reculegerilor noastre din robia materialismului — îmbrăcate în negrul cernit al durerei — cu candela iubirei aprinsă prin milioanele de credincioşi — aşteaptă finalul trădărei lui Iuda Iscarioteanul. Şi gândul tuturor s'afundă în negura trecutului când blândul Isus primeşte sărutarea pornită depe buzele veninoase a celui ce sedus de sunetul arginţilor îşi vinde stăpânul. E actul mârşav care se pedepseşte de însăşi conştiinţa celui ce l-a săvârşit. Şi prin trădare, Cel ce din durerile altora făcuse propriile lui dureri este răstignit pe cruce pentru a pecetlui întreaga operă ce a luminat şi va lumina calea plină de întuneric a omenirei. L-am judecat pe El şi zise poporul Iudeu: „sângele lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri să cadă". Mateiu 27. 25. Şi blestemul îl urmăreşte în toate colţurile lumei.

Isus dând dovadă până în ultima clipă a vieţei lui trecătoare de dragoste şi iubire faţă de oameni, se rugă: „Iartă-le Doamne că nu ştiu ce fac". Şi nu s'au cutremurat oare Iudeii de fapta lor?! Nu. Au plecat să petreacă, să se veselească pentru că Cel ce le-a spus: „Voi din tatăl vostru Diavolul sunteţi şi poftele tatălui vostru voiţi a face", nu mai trăeşte. Dar adevărul neclintit al cuvântului lui Isus n'a fost distrus nici de puterea timpului scurs ci şi astăzi se afirmă cu tărie biruind minciuna, narcotic al sufletelor slabe.

...Şi din pragul bisericuţelor s'aude glasul biruinţei adevărului: „Veniţi de luaţi lumină"... „Hristos a înviat". El fiul lui Dumnezeu a biruit moartea, consfinţind puterea Dumnezeiască, care fusese la baza învăţăturei Lui.

O! Doamne. Şi în urma ta suferinţele credincioşilor în învăţătura adevărului Tău au curs din belşug. Istoria e plină de grozăviile serbărilor împărăteşti luminate cu trupurile credincioşilor tăi, unse cu păcură, dar adevărurile Tale neclintite au stat şi zi cu zi, locaşurile întunecoase de rugăciuni şi-au înmulţit adepţii, formând astăzi marea armată a Ta. Dar ceia ce trecutul n'a fost în stare să facă i-a fost rezervat prezentului. Cel a cărui conştiinţă era încărcată cu sunetul arginţilor trădărei s'a pedepsit lăsându-şi hoitul atârnat de crăcile copacilor sub care Isus îşi făcuse ultima rugă şi unde el îi dase sărutarea. Astăzi nebunia bolşevică a ridicat statui lui Iuda Iscarioteanul. Răsturnare cu adevărat diabolică. E de neînchipuit. Mintea nu e în stare să gândească. Ceiace un Nerone n'a fost capabil să facă, face astăzi Leiba-Troţki et Comp. vrednici urmaşi ai lui Iuda. Furia distrugerei a trecut orice limită. Slujitorii blândului Isus, ucişi. Bisericuţele transformate în cluburi iar deasupra acestor crime se ridică — ca o cucuvae pe casa părăsită — statuea lui Iuda care a ştiut să-şi ia singur pedeapsa faptei lui, dar pentru care urmaşii lipsiţi de conştiinţa ta Iuda, îţi ridică statui.

Atei, mă adresez vouă şi celor ce n'au un Dumnezeu, dar care au o morală. Care din doi reprezintă pentru voi morala binelui: Isus sau Iuda?!...

* * *

Şi-acuma creştini din lumea largă, avem un cuvânt: Fiţi atenţi. E săptămâna patimilor noastre. Iuda în milioane de exemplare ne-a dat sărutarea trădărei. Să strângem rândurile în jurul locaşurilor lui Hristos şi să fim atenţi la strigătul adevărului: „Veniţi de luaţi lumină". Inarmaţi cu puterea adevărului învăţăturei lui Hristos, care Cel dintâi cu bici de funii a ştiut să pedepsească pe jidovii ce transformaseră — ca şi astăzi templele în pieţe de schimb, să lovim pe cei ce vor să ne dărâme singurul bun ce ne-a rămas neatins de Iuda „CREDINŢA IN ISUS".

Popor Român! E învierea Domnului. E biruinţa luminei asupra întunericului. Luminează-te cu puterea luminei adevărului învăţăturei lui Hristos şi vei învinge ca şi El. Veghează să nu se stingă candela iubirei întru Domnul şi cu sufletul curat îmbracă haina sărbătorei celei mari. Aşteaptă cu evlavie minunea Dumnezeiască a „INVIEREI LUI HRISTOS".

I. B.

DE PAŞTI

Paştele falnicele
Cu cămeşe nouă
Şi găoci de ouă

Paştele, amintitorul Invierii Domnului, sărbătorite parcă inadins primăvara, simbolizează taman reînvierea firii când toată suflarea surâde şi le'nalţă în imnuri de slavă, dinpreună cu binecredincioşii creştini ce le serbează cu tot alaiul şi tinereţea ce le-o aduce primăvara.

Şi din pricina asta, se vede, au născocit o mulţime de obiceiuri, care de care mai cu înţeles şi mai diferile, după provincii.

Aşa mai întâi şi'ntâi, ştie toată lumea, e grija a tot creştinului ca să-şi facă pască şi să înroşească ouă. Da pasca să se facă numai cu brânză de vaci, căci numai ele au fost blagoslovite, împreună cu găinele, ale căror ouă se roşesc, de Mântuitorul.

In săptămâna mare, săptămâna dinnaintea Paştelor, când se fac deniile în fiecare seară, se pregăteşte totul, se scutură, se văruește, şi toate astea de bună seamă în cinstea sărbătorilor.

In ziua Joii mari se scoate crucea Domnului în biserici, iar Vineri se scoate Sfântul Aer pe sub care se perindă toată lumea, pentru ca să fie sănatoasă peste an. Şi tot atunci se aduc flori ori grâu verde la Domnul Hristos, închipuind miresmele sfintelor femei aduse la Mormântul Domnului.

Sâmbătă se face pasca, ce în unele ţinuturi din susul Moldovei şi prin Bucovina, ţine loc de anaforă. Pasca aceasta se duce la biserică şi se sfinţeşte ca apoi mâncând dintr'nsa să se sfinţească fiecare. Pe la noi pasca e curată anaforă şi nu se dă de cât de câtre preot la biserică. Numai numele-i de pască. In unele părţi pasca se face cu cea mai mare curăţenie.

Prin Roşa, femeile pentru a face pască, mai întâi se grijesc, se spală pe cap, se pieaptănă, îmbracă strae şi cămăşi curate, bat mătănii spunând rugăciuni şi apoi se apucă de plămădit. Când o pun în cuptor, fac cruce cu lopata pe tuspatru pereţii şi apoi la gura cuptorului zicând:

Cruce'n casă
Cruce'n masă
Cruce'n tuspatru
Cornuri de casă.

Din acelaş aluat se fac cozonacii, cornurile, lucumurile, bezelele şi altele. Se zice că, dacă se face o păsculiţă mai înainte şi se coace tot înainte, se sfinţeşte şi o mănâncă cineva, îndeosebi o fată mare, va fi cea dintâi dorită şi cinstită cum e pasca în ziua de Paşti. Dacă vrea o mănâncă cu cine i-e drag. Şi multe şi multe de astea. Încât din toate, din felul cum umbli cu pasca, din chipul cum o aduci dela biserică şi chiar cum o mănânci îţi merge tot anul.

Duminică noaptea-i Invierea. Atunci se grijeşte tot creştinul care-a postit şi s'a curăţit cu duhul prin spovedanie. Tot atunci

se sfinţeşte şi pasca. Se duc şi cocoşi, prin unele părţi, la biserică, aducând aminte de cocoşul ce-a cântat când a înviat Fiul lui D-zeu.

Dimineaţa în ziua de Paşti se pune un ou roş într'o cană de apă şi aşa se spală pe ochi toţi ai casei. In unele locuri se pune şi un ou alb, iar în altele un ban, şi cel ce rămâne la urmă, se cade să-l ia.

Atunci copii toţi se codesc vrând să rămâie la urmă. In toate cele trei zile de Paşti se ţine masa întinsă şi încărcată de bucate, ca tot cel ce-a veni să se ospăteze.

In ziua întâi, în unele locuri, se trag clopotele toată ziua, care cum îi place; Ori se fac nişte jocuri, ce-i drept cam ciudate dar simbolice, în jurul bisericii. Petrecerea cea mai de seamă în cele mai multe părţi, e scrânciobul aşa de cunoscut.

Se zice că întâia zi după Dumineca Tomei e Paştele Blajinilor, nişte fiinţe mici şi tare blânde, după unii oieţuiesc pe apă, după alţii în apă, şi că-i bine să le ţii, c'aminteri îi nevoe mare.

Şi sunt încă atâtea obiceiuri şi datini născocite când şi când, din cine ştie ce pricină, că Paştele trăiesc şi pe bună dreptate, mult, mult de tot prin tradiţie şi datini.

ARMATA ŢĂRII

Armata — una dintre cele trei instituţiuni de bază ale statului — de un timp încoace spre ruşinea guvernanţilor inconştienţi şi înstrăinaţi este târîtă tot mai mult în noroiul luptelor de stradă şi partid, fiind transformată în instrumente de cari se pot sluji până şi cei de origină fanariotă şi galiţiană.

Noi, am fost crescuţi în credinţa că, armata e chemată să asigure desvoltarea internă a statului păzindu-i hotarele de duşmanii externi — şi în cazuri excepţionale de cei interni — iar nu să fie la îndemâna oricărui venetic sau trădător, acoperind cu haina ei curată murdăriile de toate zilele.

Este o ruşine naţională ceeace se face astăzi cu şi din armata ţării; şi e o crimă de neiertat pentru toţi cei ce pun la cale această privelişte de plâns precum şi pentru noi toţi cari vedem acest tablou şi nu reacţionăm.

Se scria într'un timp în ziare că soldaţii erau trimişi ca simpli muncitori la tăiat de lemne pe la diferite societăţi. Cu alte cuvinte statul fie că voia să facă din aceşti soldaţi unelte de câştig în folosul statului pentru echilibrarea bugetului (!), fie că s'a înjosit până acolo încât i-a tocmit ca lucrători la toţi Rosenbergii şi Fränckelii, comiteau o faptă incalificabilă — lipsind soldatul de educaţia fizică şi mai ales sufletească — pentru care — educaţie — este chemat sub drapel în timp de pace. Se pare că guvernanţii au văzut mârşăvenia faptei lor şi au pus capăt acestei ruşini (?!)

In ultimul timp s'au putut vedea lucruri şi mai triste şi revoltătoare în Bucureştii tuturor posibilităţilor.

Se joacă o piesă a trădătorului de ieri *A. Herz* — care vine cu pretenţia, de a ne da astăzi lecţii de patriotism, când nu de mult îndemna soldaţii să dezerteze de pe front — armata umple sălile şi strada teatrului «Regina Maria» păzindu-l de «*mânia*» studenţilor şi publicului românesc.

Vin agenţii Moscovei ca să ne inspecteze (cazul Torrès, Barbusse), armata e la îndemâna lor ca să nu li se întâmple nimic.

Treci pe strada Doamnei înaintea Băncii Marmorosch, patrule de soldaţi se plimbă având misiunea de-a păzi pe Blanck şi jidănaşii lui.

Cobori pe Sărindar, observi că atelierele democraţiei fără ţară sunt păzite şi ele tot de soldaţii patriei.

Iţi îndrepţi paşii spre universitate cu cugetul că acolo n'ai să mai dai ochii cu gărzile, ne având pe cine păzi. O nouă înşelare amarnică. Coridoarele sunt ticsite de soldaţi. Ce caută? Sunt trimişi să păzească jidanii studenţi, cari prin luxul şi ţinuta lor caută să sfideze tot ce-i românesc.

Nu mai vorbim de «*rolul*» armatei în alegerile politice; ci ne limităm constatările pe cari nu am fi dorit niciodată să le facem, întrebând pe promotorii acestei calamităţi naţionale; a cui este armata? A guvernelor temporare, a jidanilor, a democraţiei galiţiene, sau este a ţării?

Răspunsul nu poate fi altul decât cel din urmă: ea este a ţării. E formată din toţi cetăţenii valizi, e destinată să apere ţara în timpuri de ciocniri între state, e mânată la luptă pentru ceeace se numeşte, păstrarea gliei strămoşeşti şi este gata de jertfă pe altarul patriei, atunci când interesele superioare şi vitale ale neamului o cer.

La Mărăşeşti armata română a învins, nu prin armament, ci prin credinţa şi iubirea de moşie cari au durat zidul pe care sta scris: «Pe aicea nu se trece».

Dar timpul trece şi lucrurile, raporturile, m e n t a l i t ă ţ i l e se schimbă.

Mâine când lepra jidovească din Rusia îşi va ridica capul ca un şarpe cu flori roşii la urechi privind spre Basarabia,

Mâine când Bulgarii cu rapacitatea unor animale sălbatece vor încerca să repete atacul mişelesc din 1916,

Mâine când Ungaria şoviniştilor neadormiţi vor cere prin zăngănit de arme *Transilvania* ce le vom opune noi, dacă astăzi facem educaţia fizică a armatei la tăiat de lemne în codrii, iar cea sufletească stând de pază la ferestrile rotativelor din Sărindar şi la ghişeurile din strada Doamnei?

Ajungă această dejosire!

Noi cei adunaţi în jurul steagului L. A. N. C. iubim armata ţării, aşa cum e în stare a o iubi numai cine aude, înţelege şi simte farmecul doinei româneşti, murmurul izvorului din codru şi glasul tainic al mormintelor; şi nu ne vom pleca capetele nici nu vom înceta a scrie arătând opiniei publice româneşti faptele aşa zişilor conducători ai poporului român; până când nu vom vedea armata ţării despărţită de tot ce este politică de partid şi de tot ce strică sufletului oşteanului adevărat. Soldatul român trebuie ridicat acolo unde numele şi misiunea lui o cer.

E n t u z i a s m u l u i tineresc, patriotismului sănătos şi naţionalismului integral nu i se poate opune condeiul simbriaşilor democraţiei de tejghea şi nici baioneta care este purtată de un suflet care bate alături de al nostru deşi îi trimisă contra noastră.

Aceasta ca să se ştie!

Pârvu Leontin
student Bucureşti

Cu ocazia Sf. Paşte, ziarul „Lancea” urează cetitorilor

JIDANII DIN TURCIA

Acum câteva secole Spania exporta în celelalte ţări ca şi pe lumea cealaltă întregul bagaj de paraziţi ce-l poseda.

Ca Spania — ţară de barbari — nici ca se mai poate găsi strigau Şulămii din toate colţurile pământului. In veci să fie blestemată!

Dumnezeu făcu ca o bună parte, cu traista'n spate şi perciuni după urechi să o rezeme tocmai în Turcia unde se găseau ca'n sânul lui Avram — Turcii despreţuind sentimentul naţional.

Astăzi însă Turcia devine o republică naţională. Jidovilor li se pretinde să fie Turci.

Au găsit însă repede soluţia — să schiaune că sunt străini, Spanioli de ex.

Cu ocazia c o m e m o r ă r i i lui Cristofor Columb în Spania, jidovii din Turcia — Turcii de eri — trimet o telegramă guvernului din Madrid în care îşi exprimă sentimentele lor de credinţă faţă de — patria lor (?) Spania.

Dintre cei 300 semnatari majoritatea sunt din acei ai căror strămoşi debia au putut scăpa cu viaţa de persecuţiile Spaniolilor din trecut.

In rezumat dară: In Turcia de eri — ţară cosmopolită — jidanii sunt Turci, în Turcia de azi — ţară naţionalistă — Turcii de eri sunt străini şi prieteni tocmai ai duşmanilor lor cei mai înverşunaţi.

E tactica lor cunoscută — recomandată de talmud — tactică ce o întrebuinţează şi în Ardealul nostru unde jidovii se arătau mai maghiari decât cei mai mari maghiari.

In Turcia atitudinea aceasta scandaloasă este repede răsplătită semnatarii fiind urmăriţi şi daţi judecăţei.

La noi de s'ar fi petrecut un caz şi de 10 ori mai grav — nu s'ar fi luat nici o măsură.

JAFUL PĂDURILOR.

Iţi desbracă ţara sânul,
Codrul frate cu Românul —
De secure se tot pleacă
Şi izvoarele îi seacă —
Sărac în ţară săracă!

Eminescu (Doina)

De ani de zile se face jaf prin frumoşii noştri codri, de ani de zile se scurg bogăţiile munţilor, tăiaţi sălbatic de exploatatorii străini. Ani dearândul ferăstraele n'au încetat o clipă, ucigaşa lor acţiune. Se topesc pădurile văzând cu ochii. Munţii desbrăcaţi de măreaţa lor haină de odinioară ne arată nişte spinări acoperite de cioturi şi uscături. Ploile vor spăla pământul şi'n curând vom avea doar nişte înălţimi de piatră seacă. Prăpădul acesta al pădurilor, nu-i de eri de azi ci, încă dinainte de războiu. Cădeau brazii cu miile şi se duceau peste hotare. După războiu lucrul s'a înrăutăţit cu totul. Sute de străini, majoritatea jidani, prin mijloace cunoscute rasei lor, au ajuns să se bucure de folosul tăierii pădurilor. Ca totdeauna exploatarea jidovească e cea mai sălbatică, nu ţine seamă de nimic, nu cruţă nimic, setea de câştig fiindu-le jidanilor unica morală, dacă aceasta poate fi numită astfel. Legile silvice sunt veşnic siluite, interesele locuitorilor de la munte, care îşi duc existenţa din aceste păduri, călcate în picioare. Au început muntenii a se căina pe la uşile ministerelor prin delegaţii lor, dar nimeni nu le da nici un ajutor. Jălbile lor dorm prin dosare, căci în talerul de partea lor este numai dreptatea, iar în celălalt aurul jidovesc, mai cu greutate şi mult mai elocvent decât orice pe lume în faţa mai-mari lor. Şi-au lăsat astfel Moţii din munţii Apuseni, gospodăriile ca să se plângă de nedreptăţile ce li se fac. Degeaba se plâng ei, în zadar reclamă, căci n'au cui. Totdeauna li se promite rezolvarea chestiunei în favoarea lor, dar nici odată nu li se face dreptate, ba încă ei, băştinaşii s'au văzut excluşi dela împroprietărire, în favoarea jidanilor exploatatori. Acelaş lucru se petrece nu numai în munţii Apuseni ci în întreaga ţară. In Maramureş şi Bucovina situaţia este şi mai îngrijitoare. Tăierea în aceste două provincii se face în proporţii spăimătătoare. In Moldova şi restul Ardealului se observă acelaş lucru. Oamenii dela munte văzând că pe la casele lor nu mai au ce face, căci au fost lipsiţi de putinţa de a se hrăni, căci nu numai că au fost lipsiţi de folosinţa pădurilor, ci nici ca lucrători nu sunt primiţi în întreprinderile acestea judeo-maghiare, preferaţi fiind toţi veneticii şi duşmanii noştri, Românii au început a-şi părăsi vetrele. Din Maramureş, Sătmar, de prin ţara Moţilor şi Bucovina pornesc sute de oameni în alte părţi, unii părăsind chiar ţara.

In «Apărarea Naţională» aceste lucruri s'au scris mereu, aducând la cunoştinţa tuturor, necazurile Românilor, dar nici de astă dată nu s'a făcut nimic. In sfârşit deşi destul de târziu, totuşi e bine însă că s'a întâmplat şi acu, se ridică doi deputaţi, dl. Bianu

și dl. Lascu, arătând ce jafuri se fac în bogățiile naționale. Au făcut ochii mari cu toții, cei ce mai simțeau românește și și-au destupat urechile. Au auzit lucruri de necrezut. Jidani și Unguri, tovarăși de-ai lui Bela-Kuhn, German stând în legătură cu Ex-kaiserul, strânși uniți, toți se folosesc de bunurile noastre și ne sfidează în mijlocul nostru. Se ridică apoi și Patriarhul, un fiu de-al Ardealului, din mijlocul codrilor, dela Toplița Română și cu glasul îndurerat, arată lucruri și mai amare și mai triste pentru neamul românesc.

Studențimea română se frământă pentru un ideal măreț, pentru a face ca noi Românii să fim stăpânii în țara aceasta, cer printre altele «Numerus Clausus» și cu bună dreptate. Jidovimea și înstrăinății s'au năpustit mai cu furie asupra acestui principiu, dar în acelaș timp în întreprindirile patronate de ei, toți Românii sunt dați afară fără cruțare și în sprijinirea acestor afirmații aduce el faptul excluderii a ultimilor cinci Românii ce mai rămăseseră într'o întreprindere forestieră. Patriarhul la terminarea cuvântului său spune că nu va muri liniștit să știe că el nu a fost în stare să mijlocească pentru frații lui nu favorul ci înfăptuirea dreptății, punându-se astfel în fruntea revendicărilor drepte ale deposedaților.

De pretutindeni strigăte de jale, de desnădejde, jaful străinilor și nepăsarea noastră. Miaduc aminte de astă vară. Colindam prin munții Vrancei. Prin valea Putnei și a Tișiței vagonetele scârțiau, ducând la vale trunchii de brazi. Munții își arătau la soare spinările lor slutite de secure. Prin stațiile întreprinderii rișci să nu fii înțeles de funcționarii jidani și unguri. Jidanii țin cantinele servidu-ți cu prețuri urcate ceace vor.

De această întreprindere (Tișița) nu sunt streine nici niște obraze liberale, care au făcut averi, mulțumită traficului de influență în susținerea procesului ce încă nu s'a terminat și care încă face vâlvă.

Mai la deal pe apa Lepșii altă societate, tot jidovească, «Union» trece în valea Cașinului, brazii cu funicularul. Intre «Union» și «Gara Putnei» a soc. Tișița se află schitul Lepșa, părăsit, gata să se prăbușească la pământ. Aceasta-i icoana vie a stărei de lucruri de la noi. Și ca aici în Vrancea e peste tot, ba în unele locuri e și mai rău . . . .

Se duc pădurile, le plângem de milă și stăm cu mâinele în sân . . . Icoana aceasta, a schitului părăsit, gata de prăbușire, între două întreprinderi jidovești de despuiere, să ne fie vie în minte, e ceace va fi, dacă nu vom fi oameni.

Gh. Mușatin.

In sfârșit guvernul liberal a căzut. Pe fețele tuturor politicienilor o învioare. Chiar și cei posaci din fire nu fac excepție. Goana după voturi va începe. Românii, cu dragoste de moșia lor, au datoria de a încununa, acum ori niciodată, — adevăratul adevăr, — ideia de naționalitate.

EMIGRAȚIA SPRE PALESTINA O POVESTE

Găsesc din întâmplare un ziar jidovesc «Columna Evreiască», privitor la imigrația jidanilor în Palestina. Chiar după acest ziar, care intenționat exagerează importanța celor câteva mii de imigranți, spun, chiar după acea statistică, numărul celor ce se duc în Palestina ne pare cu totul neînsemnat.

Așa se spune că dela încheierea păcii până acum, au intrat acolo 70.000 de jidani, ceace revine în mijlociu cam 7 mii pe an! La noi numai într'un singur oraș, în Chișinău, au venit după războiu vre-o 100.000 pe lângă încă 100.000 câți erau mai înainte. Apoi vedem, că în mijlociu, la noi năvala străinilor de după războiu, majoritatea compusă tot din jidani, trecea totdeauna de jumătate milion pe an!

Inainte de războiu numărul jidanilor în Palestina atingia 55 mii iar acum abia a ajuns la ridicolul număr de 125.000 (!) nici câți avem într'un singur oraș noi, în Chișinău (200.000)! Anul trecut spune ziarul jidovesc au intrat în Palestina 27.300 de jupâni, dar și din aceștia 1531 au spălat putina și s'au întors tot de unde au venit. Comparând numărul jidanilor dela noi, 3 milioane, cu 125.000 în Palestina ne apare ridicol! Noi avem de 24 ori mai mulți decât Palestina. Atunci cum rămâne cu mult trâmbițata lor plecare? Rămâne să-i răfuim puțin, să le scuturăm perciunii din rădăcină și atunci poate s'ar gândi să-și gătească boccelele de plecare. Se mai laudă aceiaș gazetă că o asociație de-a lor *Keren Hayesod*, a strâns anul trecut 515.407 lire sterline aur, iar anul trecut 444.328. Altă asociația *Keren Kajemeth L'israel* (fondul național evreesc) a strâns iarăși anul acesta încă 267.011 lire sterline! O altă gazetă tot de-a lor, spune cu mândrie, că între toate țările România stă în fruntea celor ce trimit bani pentru reclădirea Palestinei. Va să zică tot cu bani strânși de pe spinarea noastră, de spurcații aceștia.

Sioniștii sunt cam îngrijați, vorba vine, că s'a descoperit o nouă vacă de smuls, Crimeia.

Marshall, președ. grupărei jidovești din America *a negociat cu guvernul sovietelor, pentru colonizarea Crimeii cu jidani, promițând anual 20 mil. dolari*, ca și când Crimeia ar fi o moșie de vânzare de care ar dispune Sovietele după plac. Lucrul acesta nu ne miră peste măsură, căci știm că guvernanții de la Moscova sunt botezați tot *cu briceagul*, așa că puțin le pasă de trupul Pravoslavnicei Rusii. La urma urmei nici sioniștii nu s'ar pune *la din contra, căci Crimeia e o țară splendidă, magnific de fertilă și oferă cele mai frumoase posibilități comerciale în Rusia și în tot bazinul Mării Negre*, dar aceiași sioniști zic precum că, *ar fi o concurență pentru cealaltă întreprindere, reclădirea Palestinei unde au construit câteva sute de case și majoritatea încă neplătită pe deaîntregul.*

Vedem dar privind la aceste date și statistici că emigrația către Palestina e o simplă poveste născocită ca să ne amăgească pe noi și să nu vedem prăpastia. Dar va sosi și vremea răfuelii, răbdarea noastră a atins marginele.

Gh. Mușatin.

ÎNCĂ O PANAMA.

După panamaua cu avioanele Fokker, o nouă veste vine să ne amărască și să ne indigneze.

In timp ce armata umblă în zdrențe din cauză că n'ar fi bani îndeajuns și în timp ce nu se acordă credite pentru muniții, tunuri, mitraliere, etc. trebuincioase siguranței și pazei noastre, în acelaș timp se face jaf în banii statului.

Ministerul de războiu cumpără cu 70 milioane un hotel al băilor din Sinaia, un hotel *luxos*, dar care, zice-se, nu valorează nici jumătate, proprietate a băncii jidovești Marmorosch Blank. Din această sumă a încasat și un interpus tot jidan (Leibovici), membru influent în partidul liberal, frumoasa sumă de 8 milioane lei.

Acest luxos hotel ar fi destinat recreerei ofițerilor în timpul verii (bineînțeles a celor superiori și «influenți»), așa glăsuește scuza invocată de cei cu musca pe căciulă. Nu știm de era trebuință de un «luxos hotel», dar știm că e mare nevoe în îmbrăcămintea soldatului, în hrana lui, în armament, așacă văzând risipa nesocotiților, nu simțim decât scârba și disprețul pentru aceștia cari își avântă mâinile să risipească banii din haznaua statului.

Gh. Mușatin.

LA PUNCT

Nu credem că se chiamă polemică disprețul ce nu ni-l putem stăpâni față de micimea de suflet a celor ce se simt cu musca pe căciulă. Insultele lor nu ne pot atinge.

Cea mai covârșitoare dovadă a mârșăviei lor e faptul următor:

Un tânăr eliminat pentru idei naționaliste pe un an întreg, fără drept de examen este urmărit de mișelia unui „domn profesor" până și în interesele lui particulare, ne scăpând din vedere grija de a-i face o atmosferă defavorabilă cu ocazia recrutării.

Dar dreptatea și nevinovăția ies ca untdelemnul deasupra apei. Intâi. S'a întâmplat cu totul dimpotrivă de cum plănuiseră dânșii și apoi curând se va vedea cine are dreptate, când vom reveni cu argumente usturătoare.

Dăm publicității următoarele rânduri primite din Ardeal:

Domnule Director.

Fiind pătrunși de marele interes ce prețiosul Domniei-Voastre ziar «Lancea» îl poartă României, în scopul de a forma cât mai e timpul — o pavăză de oțel contra jidănimei, avem onoare a vă ruga să binevoiți a ne considera ca abonați cu începere dela 1 Ianuarie 1926 și a ne înscrie așadar ca luptători ai sfintei cauze.

Totodată vă asigurăm că vom da tot concursul pe cât forțele ne vor ajuta pentru a câștiga cât mai mulți adepți mărețului ideal pe care voiți a-l înfăptui.

In speranța că cu modestele mijloace de cari dispunem, ajutăm întrucâtva la îndeplinirea acestei cauze naționale și creștine totodată, ne permiteți a vă mulțumi anticipat pentru marea cinste ce ne-o faceți primindu-ne în rândurile Domniei-Voastre.

Urmează semnăturile a 10 slujbași în frunte cu șeful lor, din birourile unei vămi de frontieră.

Abonamentul ziarului nostru costă 150 lei anual. Ni s'a trimis totuși prin mandat postal de fiecare câte 200 lei. Numai în condițiunile acestea se poate susține cauza pentru care luptăm.

Mulțumirile noastre prietenilor de luptă.

Rugăm pe abonații noștri să înțeleagă cu cât sacrificiu scoatem gazeta și să ne achite abonamentele. Gestul prietenilor dela vamă am dori să se repete și de către alții și ne mulțumim numai cu dreptul nostru. Să nu se uite că mai au de primit 7 numere și împlinesc un an decând li se servește jurnalul nostru, care mai mult sau mai puțin e pâinea sufletului de care suntem datori să ne îngrijim ca și de corp.

„LANCEA".

Din „Ap. Naț." No. 13, 7 Febr. 1926

Cum știu jidanii românește

Două teze la zoologie, Liceul Iași Originalele la Minist. Instrucțiunii

I.

DESPRE STRUȚI.

Struți este un animal. El se hrănește cu șarpe. El este un animal sălbatec. Struț este mic. El bă apă și mânâncă oamenii. El are două ochi, el are nas, are patru picioare mici. El este acoperit cu piele groasă. El este de mărimea unui bou și face cuib pe copaci, trăește prin păduri și alte ogrăzi. El fugă așa iute că nu-l poate opri. Struțe mânâncă grinzi de copaci. Eu am văzut struțe în pădure. Struți este un animal friguros. Vânătorii le împuște și le ie piele. Din piele de struți avem cațaveichi și alte lucruri pe care se poate câștiga buni parale (!) El are dinți.

(ss) **Cunna Fehrbs.**

II.

Struțul are forma ca o broască. El trăește în apă. El este acoperit cu verde. El face pui vis-a-vis de soare. El are patru picioare. El are doi ochi și o gură cu care mânânci. El nu se întrebuințează la nimic. El nu face ouă. El țipă numai noaptea ziua stă ascuns în apă și noaptea stee și țipă tare. El se face de verde cu care se face asupra apelor. Sunt și struți de ploae și struți asupra pietrelor. El trăește în păduri. El se întrebuințează la panoramă. Costă zece bani (!!) intrarea. Eu am văzut la panoramă, a făcut gimnastică și se face nebuni. Panorama stă la hală lângă crâșmă.

(ss) **Babu Tuchimon**

PAGINA TINERIMEI

Concurs cu premii pentru tinerimea creştină din România

I

Biblioteca tinerimii creştine din România apărută sub numele «Biblioteca «Generaţia Nouă» din iniţiativa şi sub directa conducere a studenţilor trecuţi prin cele trei închisori, după ce a scos un număr însemnat de broşuri, fotografii şi a dat la lumină o mare cantitate de material pentru mişcarea naţională, a luat azi iniţiativa unui plan frumos: ***un mare concurs cu premii pentru întreaga tinerime creştină din ţară.***

Concursul acesta constă în tratarea unor subiecte interesând viaţa naţiei româneşti; subiecte alese de către însăşi direcţia bibliotecii, dintre cari fiecare tânăr îşi poate alege ***unul***.

Însemnătatea acestui concurs nu constă numai în faptul că va face pe copii să se gândească la ţara lor, s'o cunoască, s'o iubească mai mult; ci mai ales în faptul că minţile întregii tinerimi se vor întâlni, se vor u n i (unire 'n cuget) asupra marilor probleme de viaţă ale neamului lor. Şi în miile de piepturi va bate aceeaşi inimă, una singură (unirea în simţiri). Aceasta va pregăti ***unirea în faptă, unirea în jertfă, unirea în focul luptei de desrobire a neamului nostru.***

Credem că este o deosebire între această unire şi unirea propovăduită de către direcţia francmazonă a cercetaşilor României: unirea cu jidanii.

Deaceea, descătuşaţi de toate sugestiunile francmazone, înainte, copii depe întreg cuprinsul pământului românesc, daţi frâu liber minţii şi puterii sufletului vostru pe calea adevărului. Să cucerim împreună această sfântă poziţie: unirea în cuget şi în simţiri, unire posibilă într'un singur fel astăzi, unirea în jurul ţărişoarei voastre ameninţate, ca albinele în jurul reginei lor.

Direcţia „Bibliotecii Generaţia Nouă"

SUBIECTELE:

1. *Sună buciumul de-alarmă...*
2. *Naţionalitatea în artă* de A. C. Cuza (dare de seamă).
3. *Protocoalele Înţelepţilor Sionului* (dare de seamă).
4. ***Revista «Apărarea Naţională»*** Anul I, cele dintâi 17 articole de A. C. Cuza (dare de seamă).
5. *Vasile Conta, Mihail Eminescu, C. Negri, Ion Ghica, D. Bolintineanu, El. Rădulescu şi Jidanii* (concluzii).
6. *Nicolae Iorga şi Jidanii.*
7. *Trădarea de neam.*
8. *Despre francmasonerie.*
9. *Despre Cahal.*
10. *Nimeni nu poate servi la doi domni: lui Dumnezeu şi lui Mamona.*
11. *Înţelesul învăţăturii lui Isus şi exemplul vieţii sale.*
12. *Datoria preoţilor creştini din lumea întreagă.*
13. *Revoluţia rusească.*
14. *Problema pădurilor româneşti.*
15. *Avram Iancu şi Simion Bărnuţ.*
16. *Problema oraşelor României.*
17. *Colonizarea pământului românesc.*
18. *Jidanii în armată* (adaos la aceasta şi o excursie în Maramureş sau Moldova, B u c o v i n a ori Basarabia.
19. *Teoria claselor sociale.*
20. *Conflictul dintre statul românesc şi naţiunea românească.*
21. *Ţara ta copile. Ce este? Pentru ce o iubeşti?*
22. *Casa părintească.*
23. *Moartea pe câmpul de onoare.*
24. *Viaţa popoarelor în legătură cu sănătatea lor morală.*
25. *Magistratura şi corupţia. Armata şi corupţia. Funcţionarii şi corupţia.*
26. *Moralitatea publică şi privată din România.*
27. *«Tob şebegoim harog»* aplicat la viaţa morală a creştinului.
28. *Am Codeş.*
29. *Iom Kipur.* Capură misă mişună.
30. *Leşana Habaa* L'iruşalaim.
31. *Care e datoria noastră în clipa de acum?*
32. *Copii creştini apărători ai gliei*
Voi plămădiţi din griji şi din nevoi
Veniţi să rupem fiarele sclaviei
Sau să murim în focul bătăliei
Că nu mai este viaţă pentru noi.
(Demetrescu).
33. *Şi haina ei din cui ţi-o ia*
Şi pâinea depe masă.
O! prindeţi ce puteţi în mâini
Loviţi la mir, Români
Sunteţi la voi acasă.
(Coşbuc)
34. *Iar tu iubită Bucovină*
Diadem din stema lui Traian,
Ajuns-ai roabă şi cadână
Pe mâini murdare de Jidan.
(M. Eminescu)
35. *Partidele politice şi Jidanii.*
36. *Cea mai bună poezie populară.*
37. *Cea mai frumoasă poezie cu caracter naţional.*
38. *Cel mai frumos marş al luptei noastre.*
39. *Cele mai frumoase* (primele zece) *cusături naţionale, obiecte de artă, sculpturi, tablouri, etc. făcute pentru împodobirea bisericuţii din Căminul Cultural creştin din Iaşi.*

II

Lămuriri asupra subiectelor

1. Subiectele au, după cum se vede, unele caracter teoretic-ştiinţific, altele caracter ştiinţific, altele caracter literar-poetic, corespunzând astfel naturii ştiinţifice ori poetice a fiecăruia.

2. Între aceste subiecte se găsesc de acelea cari pot fi tratate şi de copii de 13 ani. Vârsta ultimă este de 23 ani. Încât dacă ai între 13—23 de ani şi v r e i să concurezi, i a t ă ce faci:

a) Îţi alegi un subiect.

b) Te aprovizionezi cu cărţi din cari să poţi cunoaşte bine chestiunea (vezi la urmă cărţile recomandate de noi).

c) Tratezi subiectul fără să te forţezi a împrumuta dela diferiţi autori prea mult fond sau formă.

Laşi liberă mintea şi sufletul şi cauţi să scrii uşor ceeace gândeşti şi simţi.

d) Lungimea subiectului de tratat; între 5—25 pagini de caet. Numărul paginilor însă n'are nicio influenţă în clasificarea subiectelor.

e) Subiectul fiind tratat şi scris pe curat; te iscăleşti la urmă citeţ şi îţi pui adresa precisă; şi vârsta.

f) Pui foile în plic şi le expediezi recomandat pe adresa: ***Ioan Blănaru, Bulevardul Lascar Catargiu No. 20 Focşani.***

g) Subiectele vor fi trimise până în ziua de 1 Iulie. După 1 Iulie nu se mai primesc.

h) Ajunse la destinaţie comitetul de direcţie al «Bibliotecii Generaţia nouă» compus din aceeaşi vechi tovarăşi de suferinţă, va studia fiecare subiect în parte şi îl va clasifica după meritul lui. Fiecare subiect va căpăta un număr, care va însemna al câtelea este clasat.

i) Cele dintâi treizeci şi mai bine de subiecte vor căpăta p r e m i i şi anume:

III

Premiile

1. O bicicletă nouă.
2. Un costum de scrimă cu două florete, măşti, etc.
3. Un ceas de buzunar.
4. Un aparat de fotografiat.
5. Un sac de excursii cu accesorii.
6. Un revolver de excursie.
7. O pereche de bocanci alpini.
8. Două perechi de mănuşi de box.
9. Două săbii de duel.
10. Un chimir.
11. Un costum naţional.
12. Un toc automat cu cerneală.
13. Un fluer mare ciobănesc.
14. 500 (cincisute de lei) destinaţi pentru o excursie la mormântul lui Ştefan cel Mare.
15. O minge de football.
16. O pereche de bocanci football.
17. O lampă electrică sistem Italia.
18. O colecţie legată din revista «Apărarea Naţională».
19. O colecţie legată din Biblioteca «Generaţia Nouă».
20. O colecţie de fotografii dela începutul mişcării.
21. Un tablou mare al d-lui A. C. Cuza, încadrat.
22. O surpriză.
23. Scrierile d-lui A. C. Cuza.
24. Un portfeuille.

Pentru Domnişoare

1. Un costum naţional bănăţean.
2. Un inel de aur cu zvastica.
3. Un ceas de mână.
4. O salbă.
5. O trusă de lucru.
6. O catrinţă din munţii Bucovinei.
7. O colecţie de fotografii din mişcare.
8. O colecţie din «Apărarea Naţională».
9. Un tablou mare al Ecaterinei Teodoroiu, fecioara dela Jiu.
10. Un tablou al d-lui A. C. Cuza.

Diverse

Orice lămuriri se vor cere pe adresa Ion Blănaru, Bulevardul Lascar Catargiu 20, Focşani.

Aceste premii se vor cumpăra cu banii donaţi de un grup de Români, anume pentru acest scop.

Dacă se vor afilia şi alţi Români, numărul premiilor va creşte.

Lucrările cele mai bune vor fi apărite în editura Bibliotecii «Generaţia Nouă».

Recomandăm următoarele cărţi mai principale în care se poate găsi material pentru tratarea subiectelor:

Naţionalitatea în artă de A. C. Cuza.

Poporaţia de A. C. Cuza.

Numerus clausus de A. C. Cuza.

Spitel. cor. Talmudul. Francmasoneria de Dr. Paulescu.

Cele patru patimi de Dr. Paulescu.

Protocoalele traducere de I. Moţa.

Situaţia Demografică a României de Emil Vasiliu.

Cărticica luptătorului şi toate cele 17 numere din Biblioteca «Generaţia Nouă».

100 păreri de căp. Beleuţă şi mai ales *«Apărarea Naţională»* anul I şi al II-lea.

Pericolul jidovesc de Protopopescu.

Toate acestea le puteţi cere dela librăria Ionescu, str. Lăpuşneanu, Iaşi.

Rezultatul concursului va fi tipărit în «Lancea».

DARE DE SEAMA.

Re'nceput îmbucurător. In cursul acestei luni ne-a venit în oraş d. Ţigara-Samurcaş de-a ţinut o conferinţă, Curente mari în artă.

Şi cum să nu ne bucure asemenea faptă când vizita unui aşa conferenţiar i-aproape un eveniment în viaţa Focşanilor de azi.

Conferinţa s'a ţinut în sala teatrului care, după părerea d-lui Samurcaş, d. M. Pastia l-a greşit prea frumos şi prea mare pentru publicul focşănean din ziua aceea. Totuşi face un elogios istoric oraşului nostru.

După acestea toate îşi începe şi domnia sa adevăratul curs al celor ce-avea să ne spună.

Făcând mai întâi un istoric etnografic ne dovedeşte că noi Românii suntem mai mult urmaşii Dacilor, de cât ai Romanilor. Ce-i drept Romanii ne-au dat limba; nu însă prin limbă se recunoaşte numaidecât originea unui popor, căci se metamorfozează repede, ci fondul sufletului nostru e temeiul dovezii originei noastre tracice şi dacice. Şi expresia făţişă a sufletului nostru e artă noastră, care e aceeaş artă veche a neamurilor ce-au trăit pe meleagurile astea.

Şi la strămoşii noştri dispoziţiile artistice erau aşa de desvoltate încât au ajuns cu arta la perfecţiunea cea mai înaltă posibilă pe vremea aceea, cu 3000 a C., căci şi epoca petrii şlefuite şi epoca bronzului, au luat naştere şi s'au desăvârşit numai aici. Epoca bronzului se mai chiamă şi epoca Monteorului. Cultura egeeană s'a înfruptat de-aici şi nu din altă parte.

Toate astea ni le spun hârburile aflate în săpăturile făcute pe tot întinsul ţării noastre.

Caracteristica de seamă a acestei arte *e spirala ce ne-a rămas şi nouă*, temeiul cel mai neîndoios de vechimea tradiţiei şi înalta dispoziţie artistică a strămoşilor noştri căci spirala e linia cea mai simplă dar şi cea mai abstractă.

Apoi ne face o interesantă apropiere între arta plastică şi celelalte arte ca muzica *(doina)* şi jocurile româneşti (hora). Hora este un ritm cât se poate redus şi simplu, care n'are sfârşit, e spirala tradusă în mişcare. De asemenea şi doina, n'are nici început nici sfârşit. Horele şi doinele sunt traducerea dinamică a spiralei.

Cât despre stilul bizantin şi cel gotic nu-i nici o temere că ne-ar fi întrecut ori că ne-ar fi impus prin măreţia lor architecturală o imitare ci dimpotrivă se pare că stilul gotic a fost inspirat tot din vechea noastră artă arhitectonică de oarece *s'a găsit în Ardeal o biserică mai veche* decât arta gotică, având totuşi multe din caracteristicile acestui stil.

Artistului român prin singularitatea lui nu numai că nu s'a înjosit să imite, ci mai mult, *a creeat un stil nou*, de-ale cărui frumuseţi ne-a convins îndestul proiecţiunile cinematografice, însoţite de lămuririle cele mai interesante şi mai călduroase.

Ne arată apoi cusături lucrate cu o fineţe şi un gust artistic neîntrecut.

Şi în urmă, printre altele, *o furcă de tors*, lucrarea migăloasă a cine ştie cărui cioban,—un poem ne'nchipuit de grăitor în muţenia lui.

Astfel ne probează pe deplin măreţia şi abstracţiunea incrustate în orice creiaţie artistică românească. Totul fiind lucrat cu simţirea cea mai curată şi mai adâncă a artei, care a dăinuit din vremuri nemăsurat de îndepărtate în sufletul poporului care a trăit odinioară în Thracia şi Dacia, şi mai apoi România.

In urmă d. Samurcaş, ca un bun ritor ce e, îşi închee conferinţa, ce-am avut norocul s'o auzim înaintea bucureştenilor, printr'o duioasă peroraţie: invocarea chipurilor eroice ale ostaşilor români care-au săvârşit opera cea mai grea,—*România-Mare.*

T. Milcov

*949. ATELIERELE GRAFICE „INVAŢĂTORUL ROMAN" FOCŞANI, BULEVARDUL CAROL Nr. 46.